

веде му го и сега. Матрапанчевъ, съ нѣколко вѣстника подъ мишница, тичаше изъ аллеята па самъ, за да продаде на публиката, насѣдала прѣдъ буфета и вжтрѣ. Като излѣзе изъ другата му врата, той се запъти и къмъ Кардашева, съ останали подъ мишница само четири-петъ листа.

— Купете си новия вѣстникъ, господине! Митингътъ!

И великанътъ му поднесе единъ вѣстникъ.

XLIII

Кюстендилский освободитель.

Кардашевъ го изгледа.

Въ лицето на Матрапанчева, широко, космато, грубо, нѣмаше интеллигентность; едно плоско изражение, нѣкаква тѣпостъ, отпуснатостъ... Но скъсанъ, скъсанъ ужасно.

— Обичашъ ли едно пиво, бай Матрапанчевъ? попита Кардашевъ, като пое вѣстника и го тури въ джеба си.

Матрапанчевъ впери голѣмитѣ си сиви жълтеникави очи въ Кардашева, зачуденъ, че знае името му.

— Благодарж, пиваме.

И той сѣдна на стола при близката маса.

— Азъ ви видѣхъ днесъ ваша милость на митинга при свети Кралъ. Викахте „Долу тиранитѣ!“ Нали вие бѣхте? — попита Кардашевъ.

— Ази.

— И въ градината сжщо? И послѣ се бихте съ другитѣ?

— Бихме се, ето ми и бузата: наранихъ ме, дяволитѣ... Ама и азъ имъ дадохъ да разбержтъ — каза Матрапанчевъ, като си тури грубий прѣстъ на бѣдѣга отъ засъхнала кръвъ.